

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

1.Bf.261/2023/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. év február hó 6. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

v é g z é s t :

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt Terhelt1 és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 22.B.490/2022/28. számú ítéletét Terhelt1 I.r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 16.800.- (tizenhatezer-nyolcszáz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2023. május 15. napján kihirdetett 22.B.490/2022/28. számú ítéletében Terhelt1 I.r. vádlottat az ellene a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette miatt emelt vád alól a Be. 566. § (1) bekezdés c) pontjára hivatkozással bizonyítottság hiányában felmentette.

[2] A kihirdetett ítélettel szemben az ügyész az I.r. vádlott terhére, bűnösség megállapítása és büntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] Az elsőfokú ítélet Terhelt2 II.r., és Terhelt3 III.r. vádlott vonatkozásában – fellebbezés hiányában – 2023. június 8. napján elsőfokon jogerőre emelkedett.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.557/2023/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést az I.r. vádlott vonatkozásában fenntartotta. Megítélése szerint tévedett az

elsőfokú bíróság, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy Terhelt1 I.r. vádlott bűnösségét tényszerű adat nem támasztja alá, illetőleg nem áll rendelkezésre olyan bizonyíték, amely a védekezését cáfolná.

[5] Az ügyész szerint ugyanis a tényállás részben megalapozatlan, és az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének sem tett eleget maradéktalanul. Érvelése szerint a történeti tények részben téves ténybeli következtetést eredményeztek az I.r. vádlott bűnösségének kérdésével összefüggésben (Be. 592. (2) bekezdés d) pont). Véleménye szerint a másodfokú eljárásban az iratok tartalma, és helyes ténybeli következtetéssel a történeti tényállás helyesbíthető (Be. 593. § (1) bekezdés c) pont). Az indokolás pedig szintén korrigálható a helyesbített tényállásnak megfelelően.

[6] Az ügyész szerint nem vitatható, hogy egyes vallomások önmaguknak és egymásnak is ellentmondanak, azonban az bizonyosan megállapítható, hogy a III.r. vádlott sérelmére történt bántalmazás, amelynek során Terhelt3 a földre került, és életveszélyesnek minősülő sérülést szenvedett el.

[7] Tényként állapítható meg az is, hogy III.r. vádlottat legkevesebb két ökölütés érte. Kiemelte, hogy az élelmiszerbolt eladója, tanú1 a bolt előtt egy nagyobb kést látott, melyet utóbb valóban nem említett a kiérkező rendőröknek. Hangsúlyozta, hogy a kést a tanú azon a helyen látta, amit III.r. vádlott a helyszíni pótszemle során megmutatott, hogy az elkövető hova tett le, miután fejbe vágta vele hátulról. Az ügyész szerint a családi kötelékből adódóan az I.r. vádlottnak legalább annyira érdekében állt az élettársát, Terhelt2 II.r. vádlottat ért sérelemre tettelegességgel reagálni, mint tanú2nak. A vádhatóság érvelése szerint e körülmények együttes értékeléséből kizárólag arra vonható következtetés, hogy a I.r. vádlott volt az, aki az életveszélyesnek minősülő ütést mérte III.r. vádlott fejére.

[8] Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az I.r. vádlott esetében változtassa meg a törvényszék ítéletét, állapítsa meg bűnösségét a Btk. 164. § (1) bekezdés ütköző és a (8) bekezdés I.r. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetében és ítélje börtön végrehajtási fokozatú szabadságvesztésre, valamint ahhoz igazodó mértékű közügyektől eltiltás mellékbüntetésre. Állapítsa meg, hogy feltételes szabadságra bocsátásnak legkorábbi időpontját, és kötelezze a vonatkozásában felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

[9] A nyilvános ülésen Terhelt1 I.r. vádlott előadta, hogy az elsőfokú ítélet kihirdetése óta a személyi körülményiben változás nem történt, az ügygel kapcsolatban nem kívánt felszólalni.

[10] Az ügyész a nyilvános ülésen előadott perbeszédében az előterjesztett és írásban indokolt fellebbezését maradéktalanul fenntartotta. Hangsúlyozta, hogy álláspontja szerint a törvényszék az eljárási szabályokat betartotta, a tényállás azonban részben megalapozatlan, mivel téves ténybeli következtetést eredményeztek I.r. vádlott büntetőjogi felelősségét illetően. Ez a megalapozatlanság a másodfokú eljárásban kiküszöbölhető. Mindezek alapján indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva mondja ki bűnösnek Terhelt1 I.r. vádlottat életveszélyt okozó testi sértés büntetében, és ítélje végrehajtandó börtön fokozatú szabadságvesztésre, és közügyektől eltiltásra, valamint kötelezze a bűnügyi költség megfizetésre.

[11] Terhelt1 I.r. vádlott védője a perbeszédében az elsőfokú, felmentő ítélet helybenhagyására tett indítványt. Álláspontja szerint az ügyész logikai következtetése hibás, ugyanis védenca bűnösségére nem lehet egyértelműen következtetni. Utalt rá, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tényeket nem lehet a terhelt terhére értékelni. E körben hangsúlyozta, hogy Terhelt3 ellentmondó vallomásokot tett a bántalmazójára, és annak módjára, tanúl tanú által az utcán elfekvő kést rajta kívül senki más nem látta, az nem is került lefoglalásra a nyomozó hatóság által. Érvelése szerint az orvosszakértői vélemény perdöntő bizonyíték, amely alapján Terhelt3 a sérüléseit ökölütés által szerezte, ütésfokozó eszköz használatát pedig abszolút kizárta. A védő szerint mindössze annyi biztos, hogy a vádlottak dulakodtak, és I.r. vádlott is jelen volt. Hangsúlyozta az ártatlanság vélelmét, és azt, hogy a vád bizonyítása az ügyész feladata.

[12] Terhelt1 I.r. vádlott utolsó szó jogán védőjéhez csatlakozott.

[13] Az ügyész fellebbezése nem alapos.

[14] A Fővárosi Ítéltábla az ügyészi perorvoslat alapján eljárva a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét, továbbá az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált, amelynek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta.

[15] A törvényszék a bizonyítást teljeskörűen lefolytatta, a vádlottakat, és tanúlt, az üzlet eladóját, mint kívülálló tanút kihallgatta. A II.r. vádlott elmeállapotára, illetve III.r. vádlott sérüléseire nézve a nyomozás során kirendelt szakértőket a szakvéleményük kiegészítésre hívta fel (22.B.490/2022/11-II., és 11-III. számú végzésekkel), továbbá a releváns okirati bizonyítékokat ismertetéssel a bizonyítás anyagává tette.

[16] Az elsőfokú bíróság tehát a vád tárgyát képező valamennyi lényeges tényre az elbíráláshoz szükséges körben és mélységben felvette a bizonyítást, majd a tényállás-megállapítási kötelezettségének is eleget tett.

[17] Az ügyészi fellebbezés indokai I.r. vádlott bűnösségére, illetve eltérő tényállás megállapítására irányultak. Az ügyész által megfogalmazott kifogás a tényből-tényre következtetés hibáját foglalta magában.

[18] A Kúria Büntető Kollégiumának Joggyakorlat-elemző csoportja által a bíróságok hatályon kívül helyezési gyakorlatának elemzéséről elkészített 2012.EI.II.E.1/6. számú Összefoglaló vélemény szerint a megalapozottság ismérve, hogy a tényállás az elbírálás szempontjából lényeges tény vonatkozásában valóságghú legyen, valamennyi lényeges tényre

kiterjedő bizonyításfelvétel eredményeként minden olyan lényeges tényt tartalmazzon, aminek következménye a bíróság rendelkezése, ennél fogva felderített, iratszerű, hiánytalan és okszerű.

[19] A tényből-tényre következtetés hibája akkor valósul meg, ha a közvetett bizonyítás nem megfelelő, ezért nem ide tartozik a hiteltérdemlőség megítélése során elkövetett nyilvánvaló logikai hiba, továbbá az okszerű mérlegelés szabályainak megsértése, vagyis a jogalkotó ebben az esetben a közvetett bizonyítástól megkövetelt „zárt logikai láncolat” hiányát szankcionálja. A tényből-tényre következtetés hibája leggyakrabban a tényállás indokolásából derül ki, azonban a Kúria azt is hangsúlyozta, hogy megkülönböztetendő az indokolás hiányosságától, ugyanis előbbi esetben nem arról van szó, hogy nem ad számot a bíróság a tények megállapításának folyamatáról, hanem arról, hogy az általa megállapított tényekből nem következik kizárólag az a tényállás, amely az ítéletben szerepel.

[20] Az összefoglaló vélemény szerint az indokolási kötelezettség megsértése kizárólag a hivatkozott eseteken kívüli problémákat jelentheti, így egyrészt abban az esetben állapítható meg, ha a bíróság nem ad meggyőzően számot arról, hogy miért fogadott el egyes bizonyítékokat hiteltérdemlőnek, másokat pedig miért nem, másrészt akkor, ha az indokolásból nem ellenőrizhető az összességében történő mérlegelés okszerűsége és teljessége.

[21] Mindezen szempontokra figyelemmel az ítéltábla a felülbírálat során arra az álláspontra jutott, hogy a tényből-tényre következtetés hibája nem merült fel, vagyis az elsőfokú bíróság az I.r. vádlottra vonatkozó felmentő rendelkezésének megalapozottsága elvitathatatlan. A másodfokú bíróság ugyanis arra a végkövetkeztetésre jutott, hogy a törvényszék által megállapított tényekből kizárólag az ítéletében rögzített tényállás következik.

[22] Az elsőfokú ítélet tényállása tehát megalapozott és mentes a Be. 592. § (1) és (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, ezért a másodfokú bíróság a felülbírálatot az indokolási kötelezettség teljesítésének vizsgálatával folytathatta, ugyanis a Kúria következetes ítélkezési gyakorlata szerint az indokolási kötelezettség teljesítése csak a megalapozott vagy megalapozottá tett tényállás tekintetében vizsgálható (EBH 2018. B.8., EBH 2019. B.9. és BH 2019. 220.).

[23] Az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat a Be. 167. § (4) bekezdésének megfelelően önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte és a Be. 561. §

(3) bekezdés d) pontjában előírtaknak megfelelően minden, az ügy érdemi elbírálása szempontjából lényeges részletre kiterjedően, kellő alaposággal megindokolta, hogy milyen bizonyítékokra alapította ítéleti tényállását.

[24] A mérlegelési tevékenységről és annak eredményéről a büntetőügy fő- és részletkérdései vonatkozásában is számot adott, indokolási kötelezettségének minden tekintetben eleget tett.

[25] Az indokolás átláthatóságának és a vádlottak szerinti egyéniesítésnek a szem előtt tartásával mutatta be az II.r., és III.r. vádlottak bűnösségét, illetve a fellebbezéssel érintett I.r. vádlott felmentését alátámasztó bizonyítékokat és az azokból levont következtetéseihez vezető gondolatmenetét. Figyelemmel volt arra is, hogy a tényállás egy részében összefüggő cselekménysorról van szó, így az I.r. vádlott cselekvőségét illetően értékelte mindhárom

vádolt vallomását (elsőfokú ítélet 4. oldal [23] bekezdése). Ennek során az iratok tartalmával egyezően foglalta össze az eljárás különböző szakaszaiban tett vallomásaikat, a szembesítési jegyzőkönyvekben foglaltakat, valamint az okiratok tartalmi elemeit, majd a logika szabályainak megfelelően ütköztette védekezésük fő elemeit.

[26] Ezen mérlegelés eredményeként alappal jutott arra a végkövetkeztetésre, hogy a beszerzett bizonyítékok alapján nem lehetett kétséget kizáró módon bizonyítani, hogy a Terhelt3 III.r. vádlott sérülését Terhelt1 I.r. vádlott okozta (elsőfokú ítélet 9. oldal [52] bekezdése).

[27] Az elsőfokú bíróság indokolása során helytállóan helyezte vizsgálatának középpontjába tanú tanú vallomásainak hiteltérdeklőségét, mivel ő volt az egyetlen kívülálló, érdektelen tanú (elsőfokú ítélet 7. oldal [37-38] bekezdései) a cselekmény helyszínén, illetve annak közelében, azonban magát a cselekményt a tanú sem látta.

[28] A vallomások hitelességének vizsgálatakor Terhelt3 III.r. vádlott szavahihetőségét is megvizsgálta, amire egyebek mellett abból tudott következtetni, hogy az általa elmondottak mennyiben álltak összhangban az objektív tényekkel, tartalmaztak-e észszerűen nem indokolható eltérést. A bizonyítékokat összefüggéseikben is megvizsgálta, melynek során figyelembe vette, hogy a Terhelt3 állításai hitelét más bizonyítékok mennyiben erősítették meg vagy rontották le (elsőfokú ítélet 6. oldal [29-32] bekezdései, és 7. oldal [36] bekezdése).

[29] Helytállóan jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy Terhelt1 I.r. vádlott következetes tagadásával szemben, mely szerint Terhelt3 III.r. vádlott bántalmazásában nem vett részt, nem volt olyan bizonyíték, mely cáfolta volna. Ugyanis Terhelt3 III.r. vádlott igen ellenmondóan nyilatkozott, az igazságügyi orvosszakértő pedig kizárta, hogy a sérülése eszközzel, tehát oly módon történt volna, ahogy előadta. Ekként pedig helyesen döntött a törvényszék, hogy nem fogadta el III.r. vádlott I.r. vádlottat terhelő vallomását. Megjegyzi az ítéltábla, hogy a helyszínen volt egy negyedik személy is, akit semmilyen eljárási pozícióban nem hallgatott ki a hatóság.

[30] Az elsőfokú bíróság ítélete ugyan nem deklarálja, de az indokolásából kitűnik, hogy a törvényszék az elmondások egyes részleteiben megfigyelhető ellentmondásokat akként hárította el, hogy az ügydöntő határozata meghozatalakor maximálisan figyelemmel volt a Be. 7. § (4) bekezdésében rögzített alapelvre, amelynek értelmében a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére, így kizárólag azokra a tényekre szorítkozott a tényállás megállapításakor, amelyek visszatérő, stabil, konzekvens részei voltak a bizonyítékoknak.

[31] Az elsőfokú bíróság logikai hibát nem vétett és a beszerzett bizonyítékokból iratellenes, vagy az adott bizonyíték kereteit meghaladó következtetéseket sem vont le.

[32] A másodfokú bíróság Terhelt1 I.r. vádlott felmentésével tehát egyetértett, és annak indokai is meggyőzőek voltak az ítéltábla számára.

[33] Mindezek alapján az elsőfokú bíróság törvényesen mentette fel a I.r. vádlottat az ellene emelt vád alól, azonban annak jogalapját az ítéltábla az elsőfokú ítélet 9. oldalának [52] bekezdését, hogy annak a Be. 566. § (1) bekezdés c) pontjának II. fordulatra pontosítja, mert nem bizonyított, hogy a bűncselekményt a I.r. vádlott elkövette.

[34] Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Fővárosi Törvényszék ítéletét a Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen, a Be. 606. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyéb rendelkezéseit a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[35] A másodfokú eljárás során az I.r. vádlott kirendelt védőjének díjával felmerült bűnügyi költség megállapításáról és viseléséről a Be. 613. § (1) bekezdése értelmében a Be. 575. § (1) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2024. év február hó 6. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kertész Andrea s.k.
előadó bíró

Dr. Kovács Katalin s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 22.B.490/2022/28. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bkf.261/2023/6. számú végzése által 2024. év február hó 6. napján Terhelt I.r. vádlottal szemben jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. év február hó 6. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke